

Krusovszky Dénes

Levelek nélkül

A déli bekötőút valamikor a város legfontosabb kapcsolata volt a külvilággal, ezen keresztül lehetett kijutni a húsz kilométerrel távolabb futó főúthoz, ami a megyeszékhelytől az észak-keleti autópályáig nyúlt el. Amióta megépült a nyugati bekötő, és azon keresztül a főút érintése nélkül lehet felhajtani az autópályára, a déli irány bizonyos értelemben okafogyottá vált. Korábban erre járt az összes teherautó, kamion, személykocsi, meg a mezőgazdasági gépek is, a kaotikus és veszélyes kavalkád mementóiként pedig itt-ott még felbukkant néhány rozsdás, zártszelvényből hegesztett kereszt vagy korhadt fejfa maradványa. Ma már a teherautósok sem szívesen jönnek erre, az utat szinte csak a traktorok meg a kombájnok használják, ennek megfelelően lábszárközépig érő kátyúkkal van tele az egész, a széle pedig úgy letöredezett, hogy ha egy figyelmetlen sofőr, aki nem ismeri a környéket, mégis erre keveredne, és a szembejövő munkagép elől túlságosan nagy ívben térne ki, aligha kerülhetné el az azonnali defektet.

Koroknai is óvatosan hajtott, intenzív oldalkormányzásokkal szalalozva a fenyegető gödrök és alattomos repedések között. Ahhoz, hogy elérjen a régi téceszút lehajtójáig, előbb a főcsatorna hídján kellett átgördülnie, majd elhaladni a Fejes Farm vadonatúján aszfaltozott bejárója előtt, aztán jobbról és balról egy-egy földutas, homokos dűlőt kellett még elhagyni, melyek alighanem rég összeomlott tanyákhoz vezettek, a puszta mélyére. Koroknai a főcsatorna enyhén ívelő hídjára felérve mindig lelassított kicsit, volt, hogy meg is állt, s mintegy kilátóról nézett körbe a síkságon. Ezúttal nem állt meg, de azért lábát levette a gázzal röviden. Az öreg Fiat kasznija ennyi kaptatótól is reszketni kezdett, ez egy síkvidéki kocsi, ugyanúgy rosszul van a legkisebb emelkedőtől is, mint mi magunk, jutott eszébe egy másik autóval kapcsolatban valaha ezerszer elismételt családi tréfa.

A híd teteje persze nem volt kilátó, de az a néhány méter, amivel magasabban állt, mint a környező szántók, könnyen azt a képzetet kelthette az erre járóban, hogy végtelen messzire el lehet innen látni. Legalábbis dél vagy délkelet felé, északra és nyugatra elállta a kilátást a töltés mellé telepített erdősáv. Koroknait általában megnyugtatta a csatorna vízének szerény csillogása, hiába nem volt ez természetes vízfolyás, hiszen a környék egyetlen folyójából ágaztatták le jó pár évtizeddel ezelőtt, hogy a folyton aszályokkal küzdő belső területek valami vízforráshoz jussanak, mégis, attól, hogy nyílegyenes vonala a puszta közepén idegen elemként húzódott végig, a távlatosság érzetét keltette. A síkságot, habár egy avatatlan szemlélő képzeletét épp végtelennek tűnő horizontjai ragadhatták meg, Koroknai mindig is szűknek, már-már klausztrófóbiásan behatároltnak érezte, míg ezt az egyébként szinte idétlen kis vízfolyást, ami az idő nagyrésztében összetett zsiliprendszerének köszönhetően tulajdonképpen nem is folyt, csak állt egyhelyben, tehát ezt a vizet mégis a határokon túlnyúló, a puszta mélyéről kijáratot jelentő titkos ösvénynek képzelte. Tudta, hogy ez illúzió csupán, de minthogy különösebb tétje nem volt, szívesen ragaszkodott hozzá.

A zöldesbarnán fodrozódó vízfelszín, a könnyeden lengedező nádas, a tavaszi nap fényének óvatos csillanásai a horgászstégek között, arra a néhány pillanatra, amíg

tekintetét a lassan guruló autóból végigfuttatta rajtuk, most is jóleső bizsergéssel töltötték meg a porúsait. Ám ezúttal valami szokatlan elem is belekeveredett a képbe, hirtelen nem is értette, mi az, és csak ahogy legördült a híd túloldalán, akkor állt össze benne, hogy a fákban volt valami furcsa. Megállni, pláne visszafordulni viszont nem jutott ideje, már így is némi késésben volt a Martinekkal megbeszélte időpont-hoz képest, a visszapillantóba meredve próbált tehát valamit pontosítani az előbbi benyomásán. Lehet, hogy tévedett, gondolta mégis, hiszen nagyjából minden úgy néz ki, ahogy ilyenkor ki kell néznie. De talán a friss levélkezdemények színe mégsem egészen olyan, mint máskor, vagy csak az ő szeme káprázik, ám ahogy távolodott, ezt már képtelen volt eldönteni.

A téuszút torkolatánál valóban ott állt már Martinek szolgálati terepjárója, és az állatorvos fel-alá járkálva szívta a cigarettáját a sáros kocsi előtt, ezt Koroknai már egész messziről látta. A kis Fiattal óvatosan bekanyarodott a terepjáró mellé, és pár méterrel továbbgurulva lehúzódtott a gázos árokpartra.

– A fényképeződ itt van? – kérdezte köszönés nélkül Martinek.

– Nem az volt, hogy leszoksz a dohányzásról? – szúrta oda Koroknai, majd visszahajolt a kocsiba, és az utasülésről elővette a gépet.

– Nem hiszem, hogy ma fogok – dűnnyögte az állatorvos, aztán a terepjáró felé biccentett, a cigicsikket pedig bepöccintette az árokba.

A régi téuszút tulajdonképpen egymás után lefektetett súlyos vasbeton lapokból állt. Az öreg Duster nyekeregve döccent minden egyes alkalommal, ahogy kerekei átfordultak egyik betonlapról a másikra. Ez az út sohasem volt igazán jó, nem is erre lett kitalálva, hanem arra, hogy egyáltalán ki lehessen jutni a telephez bármilyen időben. Korábban egy földút futott itt, ami, ki tudja, miért, a legnagyobb szárazságban is sáros maradt a mélyebb részein. Ha nem traktorral jött erre az ember, számíthatott rá, hogy valahol úgyis el fog akadni, próbálkozni sem volt érdemes. Aztán amikor már a tépők teherautói sem bírtak végigmenni rajta, a téusz vett egy nagy lélegzetet, mint kiderült, az egyik utolsó lélegzetét, és a földutat betonlapokkal takarták be egy darabon. Meglepő módon végül is ez az út jobban viselte az időt, mint az aszfaltozott bekötő, amiről rá kellett kanyarodni. Nyiszogott, dőcögött a Duster, de azért tempósan haladtak befelé.

– Most már elmondod, miről van szó? – fordult Koroknai az állatorvoshoz, aki olyan feszülten kapaszkodott a kormánykerékbe, hogy a bütykei szinte hullafehéreknek tűntek.

– Mindjárt meglátod magad is – felelte Martinek.

– Nem a régi libatelepre vezet ez az út?

– De igen.

– Azt hittem, azt már nem használják.

Egy időben mindenki libázott ezen a környéken, már legalábbis azok, akik gyors hasznot reméltek az állattartásból. Volt, aki húslibát, volt, aki toll-libát, meg olyan is, aki májlibát tartott. Valósággal bekerítették a várost ezek a szárnyastelepek, a többszázezer madár meg rendszeren körbelegelte és körbeszarta a határt. Ha szerencsétlenebb volt a széljárás, savanyú libafoszság terjengett a belvárosban is, nem volt előle menekvés.

– Egy részén még próbálkoznak – dűnnyögte Martinek.

– Értem – felelte Koroknai, és szívesen visszakérdezett volna, hogy kicsoda, és miért tart itt még madarakat, illetve mit jelent az, hogy próbálkoznak, de érezte, hogy

a másik nem szívesen beszélget, inkább ráhagyta, és ő is előre bámult a sárpettyes szélvédőn keresztül, hátha észreveszi, mihez is közelítenek.

Vagy húsz éve történt, hogy előbb megroppant az exportpiac, nyugaton kezdtek leszokni a libamájról meg a tollpárnáról, keleten meg nem tudtak rendesen fizetni érte, aztán beütött a madárinfluenza is, végül csódba ment a felvásárlócég, a termelőket pedig azóta sem fizették ki. Akkor aztán vagy teljesen abbahagyták az emberek, vagy más állatot kezdtek tenyészteni, azok pedig, akik a legmélyebben benne voltak, nem egyszer inkább felkötötték magukat. A liba hirtelen a szertefoszló nagy álmok és a keserű bukás szimbóluma lett a városban, a halál hófehér, ügyefogyottan totyogó madara. Éppen ezért lepte meg Koroknait, hogy egy olyan telepre tartottak, amiről ő már rég azt hitte, teljesen az enyészeté lett.

A betonút kiszáradva véget ért, a folytatásban két kopár keréknyomná szűkülött össze, de még előtte jobbra nyílt belőle egy kiszögellés, aminek a végén egy náddal benőtt árok felett átvezető alacsony híd állt. Valamikor ez is öntözőcsatorna lehetett, aztán elhanyagolták, a vize kiapadt, és ma már csak egy enyhe mélyedés meg a ritkás nád csomói jelzik egykori nyomvonalát. A híd túlfelén a másik irányba vezetőhöz képest egy valamivel szélesebb, traktorkerekektől kijárt földút futott tovább hepehupásan a közeli erdősávig. A fasor mellett mozgást látott Koroknai, hunyorogva figyelte a tébláboló alakokat, miközben a kocsi akkorákat döccent, és néha úgy megcsúszott egy-egy nedves folton, hogy meg kellett fognia a szemüvege szárát, nehogy leessen a fejéről. Hamarosan értelmet nyertek a távoli, elmosódott foltok, egy nagy, vörös tűzoltókocsi állt az út szélén, alighanem éppen az, amelyiknek a vonulását még az osztályterem ablakából látta, kicsivel távolabb pedig két fehér rendőrterepjáró várakozott nyitott ajtókkal. A kocsik között egyenruhás alakok járkáltak fel-alá, nem úgy tűnt, mintha nagyon sietős dolguk lenne, lomhán, zsebre dugott kézzel sétálgattak.

A látvány, ami miatt Martinek magával hívta, csak az erdősávot megkerülve kezdett feltárulni Koroknai előtt. Amint elgördültek a tűzoltókocsi meg a rendőrterepjárók mellett, a tanár önkéntelenül is a járművek felé fordult, aztán megérezte, hogy a barátja könyökével taszít egyet rajta, és miközben lelassított a kocsival, az ellenkező irányba fordította kinyújtott mutatóujját. Koroknai szemmel követte a mozdulatot, valami szellemeset akart mondani, de végül is néma maradt. Mintha vastag hótakaró lepte volna be az előttük elterülő mezőt, a hibátlan, gyönyörű fehérséget csak néhány helyen szakították meg sáros foltok. Szótlanul szálltak ki a terepjáróból, Koroknai pedig a kezében lévő fényképezőt szorongatva tett előre néhány lépést, aztán tanácstalanul visszafordult barátja felé.

– Mi az isten ez? – kérdezte.

– Pontosan az, aminek látszik – felelt Martinek, és előhúzott egy szál cigit.

A tanár elindult a fehérség felé, de néhány lépés után megtorpant, valaki a nevét kiáltotta. Luszti volt az, a rendőrkapitány, két másik egyenruhás alak mellett állt, onnan intette magához a tanárt. Habár majdnem tíz évvel volt idősebb a rendőr Koroknainál, elég kedélyes volt a viszony kettejük között, gyerekkorukban egy ideig szinte szomszédok voltak, ráadásul Luszti öccse egy serdülőcsapatban focizott a tanárral, abban a másfél évben, ameddig Koroknai rá nem unt a monoton edzésekre.

– Azt mondja Martinek, te tudsz fotózni normálisan – szólalt meg a rendőr, miközben kezét fogott Koroknaival.

– Hát, egy ideig érdekelt a természetfotózás...

– Az a géped?

– Ez, igen – mondta Koroknai, és megforgatta maga előtt a nagy objektívvel felszerelt Nikont. Nem volt olcsó szerkezet, egy időben a fizetése nagy részét ráköltötte frissen megtalált hobbijára, de mivel a magazinok, melyeknek beküldte a képeit, rendre visszautasították, lassan elment a kedve az egésztől.

– Ide figyelj – szólalt meg Lusztig csípőre tett kézzel –, a mi fotósunk pont most ment el valami továbbképzésre, hogy baszná meg, jó lenne, ha ki tudnál segíteni.

– Megpróbálhatom.

– Én majd mondom, hogy mit fotózzál le, neked csak az a dolgod, hogy normális legyen a kép.

Koroknai bólintott és a nyakába akasztotta a fényképezőt, majd követni kezdte a rendőrkapitányt, aki széles léptekkel megindult a fehér mező irányába. Hamarosan felzárkózott hozzájuk Martinek is, egy orvosi válltáskával, meg egy fiatalabb rendőr, akinél mindenféle jelölőeszközök voltak. Amíg a szem ellátott, döglött libák hevertek a mezőn, de olyan szép, bizonyos értelemben nyugodt tartással feküdtek ott, mintha épp csak elaludtak volna. Azt leszámítva persze, hogy a madarak nem ilyen tartásban alszanak, de hát az avatatlan szemnek ez nem feltétlenül zavaró, vagy legalábbis nem rögtön. Mindenesetre olyan benyomása volt Koroknainak, hogy a libák nem szenvedhettek nagyon, mielőtt elpusztultak, végtagjaik nem voltak kifacsarodva, a tollazatuk nem szürkült be, és nem is borzolódott össze, csőrük enyhén nyitva volt ugyan, de csak, mintha sóhajtanak akarnának, egyedül a sok tehetetlenül csillogó, szélesre tárt madárszem látványa volt zavarbaejtő.

Mint kiderült, Lusztig és Martinek már korábban körbejártak a mezőn, és amennyire lehetett, megvizsgálták néhány állatot. Úgynevezett külsérelmi nyom nem volt rajtuk, legalábbis Lusztig ezt állította, miközben Koroknainak mutogatta, hogy mit és milyen szögből fotózzon le.

– Érdekes, hogy nincsen bűdös – szólalt meg Koroknai a fényképező-kattogatás közben. – Már legalábbis a libaszarzagot leszámítva.

– Majd lesz, hidd el – felelte a rendőrkapitány, és egy újabb dögre mutatott. – Ha nem igyekszünk eléggé, olyan bűz lesz itt, hogy azt megemeletjük mindannyian.

A fiatal rendőr minden alkalommal, amikor Lusztig rámutatott valamire, előreszaladt, és gyorsan lefektette a centit meg egy számot a megfelelő helyre. Koroknai úgy forgatta a gépet, hogy ezek még véletlenül se maradjanak le a képről, és minden alkalommal legalább háromszor-négyszer lenyomta az exponáló gombot. Bizonyos értelemben tetszett neki ez a feladat, bár közben a hideg rázta attól, hogy a dögök között kell lépdelnie, pláne, hogy olykor csak úgy tudott előre haladni, ha lábfejjével arrébb taszította egy-egy halott madár testét. Bár a tollazatuk miatt puhának tűntek, ahogy hozzájuk ért, érezte, már meglehetősen összemerevedtek a végtagjaik.

Az egyik állat mellé guggolva Martinek intette magához, gumikesztyűs kezével felemelte kissé a dög szárnyát, és megkérte, hogy fotózza le közelebről is, aztán megcibálta a liba combtövén a tollakat, és ismét fotót kért Koroknaitól.

– Még nem értek meg a tollszedésre, de egyébként hibátlan állapotban vannak.

– Az meg hogy lehet? – kérdezte Koroknai értetlenül.

– Ha betegek lettek volna, nem is egyszerre döglének meg – nézett fel rá Martinek.

Szívesen kérdezett volna még valamit Koroknai, de a háttérből a rendőrkapitány elég határozottan integetett neki, kénytelen volt a dögök között balettozva odasietni hozzá. Luszti a hosszú etetővályúra mutatott, aminek az alján még ott állt a takarmány maradéka, azt is le kellett fotóznia.

– Mintát már vettünk belőle, majd meglátjuk – dűnnyögte.

– Kinek a libái voltak ezek?

– A Porkolábé.

– És ő hol van?

– Mi van, nyomozó akarsz lenni? – nézett Koroknaira a rendőrkapitány, és nem úgy tűnt, mint akinek nagyon tréfás kedve van.

– Csak kíváncsi vagyok.

– Eltűnt, már mindenhol kerestük – mondta Luszti, és úgy nézett körbe a mezőn, mintha még mindig azt várná, hogy valahonnan előbukkan Porkoláb szedett-vedett alakja. – Itt van a holmija a lakókocsiban, de neki nyoma veszett.

Hátuk mögött, az erdősáv szélén valóban ott állt egy rozszant, kerekek nélküli lakókocsi, talán azért nem vette észre korábban Koroknai, mert amerről jöttek, abból a szögből félig-meddig kitekarta az egyik hodály. Három hosszú, koszosfehér falú istállóépület állt egymás mellett a legelő szélén, az egyiknek be volt szakadva a nádból rakott teteje, de a másik kettő még egész használhatónak tűnt.

– Odabent vannak még? – bökött a hodályok felé Koroknai.

– Nem, itt van kint az egész csapat – felelte Luszti, aztán köpött egyet maga elé. – Mind a négyezer.

Még legalább fél óráig tébláboltak a dögök között, Luszti hol erre, hol arra mutatott rá, mintha maga is tanácstalan lenne, mit is kell egy ilyen helyzetben lefotózni. Ha egy állat furcsa testhelyzetben hevert, arról rögtön képet kért, ha a földön egy szokatlan alakú foltot talált, akkor is lefotóztatta, ha nagy valószínűséggel csak egy félig kiszáradt pocsolya volt. Kért közelit is, de kért olyan képet is, amin az egész mező rajta van. Kicsit távolabb Martinek meg két tűzoltó néhány dögöt pakolt be lezárható műanyag zsákokba, és a mező szélére gyűjtötték őket egy kupacba. Koroknai önszorgalomból a fényképek mellett videókat is csinált, biztos, ami biztos. Aztán Lusztiigal együtt visszasétált a lakókocsihoz, és azt is alaposan körbefotózta. Szörnyen lepusztult volt ez a kalyiba, fekhelyként egy lehajtható keretre vetett koszos szivacs szolgált, a kopott mosdótál mellé állított műanyag palackokból látszott, hogy a tisztálkodáshoz is valahonnan ide kellett hozni a vizet. A sarokban egy öntvény kiskályha állt, mellette a földön gyújtós és egy-két fahasáb. A töredezett szélű konyhapulton egy gázpalackra kötött egyrózsás rezsó feküdt, körülötte néhány mocskos tányér, karcos üvegpohár, lepattant szélű porcelánbögre. Egy beszakadt székre vetve nyirkos bütt árasztó pamutkardigán lógott, mellette egy sáros, szakadozott szövet esőkabát. Az ajtónyílás közelében két pár gumicsizma állt, az egyiknek megvolt a szára, a másikat visszavágták kalucszinak.

– Csak nem itt élt rendszeren ez a Porkoláb? – nézett Lusztiira kérdően a tanár, a fényképezőt leeresztve.

– Dehogynem – felelte az ajtónyílásban támaszkodó rendőrkapitány, és keserű grimasszal szívott egyet az orrán. – Volt egy háza a városban, de azt elvitte a bank, akkor jött ki ide.

– Egyedül?

– Akkorra már elvált tőle a Szilvi, és Böszörménybe költözött, ahhoz a fuvaroshoz. Koroknai óvatosan megpiszkált a lábával egy földön heverő palackot, az ágy-szerkezet alatt végig üres üvegek sorakoztak.

– Felhívtuk amúgy – szólalt meg ismét Lusztig. – Mármint a Szilvit, de azt mondta, nem tud semmit. Nála nem jelentkezett a Porkoláb.

– Van még valakije?

– A lánya, de az meg Nyíregyházára jár valami iskolába. A Szilvi beszélt vele, de az se tud semmit.

– Nem kellene nekik idejönni? – kérdezte a tarkóját vakarva Koroknai.

– Ide? – nézett körbe csodálkozva a rendőrkapitány. – Ugyan minek?

Mielőtt még Koroknai mondhatott volna erre bármit is, megszólalt a rádió az egyik terepjáróban, és az ott álló rendőr elhívta Lusztigot, mert vele akart valaki beszélni. A tanár körülnézett még egyszer a lakókocsiban, odalépett a kályhához, és rátette a tenyerét. Hideg volt, jó ideje nem gyújthatták be. Ezt leszámítva viszont olyan volt a kis fülke, mintha csak épp most lépett volna ki belőle a házigazda. Koroknai a konyhapult fölötti polcra leemelt egy babgulyás konzervet, gusztustalan, ragacsos por borította a fém tégelyt, de a szavatossága még nem járt le. Pontosan úgy helyezte vissza a polcra, ahogyan találta, mintha még elképzeltető volna, hogy egyszer csak visszatér Porkoláb, és majd pont az elmozdított babgulyáson fog fennakadni.

– Te itt vagy? – hirtelen Martinek feje jelent meg az ajtórésben.

– Ja, mi a helyzet?

– Most hívták Lusztigot, nemsoká kijön a Fejeséktől egy markolós, eltemetik a dögöket.

– Máris?

– Mire várjanak, hogy elkezdjenek felpuffedni?

Koroknai előjött a lakókocsiból, és még egyszer körülnézett a mezőn. Enyhe szél fújt, a döglött libák tolla finoman reszketett a könnyű, koratavaszi napsütéssel átítatott levegőben. Az égen néhány semmire sem emlékeztető formájú felhő foszladozását nézte egy pár pillanatig a tanár. Hirtelen erős émelygés tört rá, kissé előre is görnyedt meglepetten, majd ismét kiegyenesedett, nagyokat szusszantva. Mintha a lábán keresztül megérezte volna a földön heverő ezernyi döglött állat súlyát, megpróbált arrébb állni, de a nehézkedés követte. Gyomrára szorította a kezét, hányingere volt, és azzal egyszerre valami lebíratatlan gyengeség járta át. Nyelt néhányat, köhintett, száraz volt a torka, a homlokán viszont verejtékcseppek jelentek meg. Levette a szemüvegét, a pólója nyakába akasztotta, aztán két tenyerével végigdörzsölte az arcát, mintha víz nélkül mosakodna.

– Minden oké? – hallotta meg Martinek hangját.

– Egy kicsit elfáradtam, azt hiszem.

– Mindjárt végzünk, ne aggódj – és egy ásványvizes palackot nyújtott felé.

A munkagép, amit a közeli Fejes Farmról küldtek, valóban megérkezett nemsokára. Egy nagyobb traktor volt tulajdonképpen, aminek az elején egy széles, felemelhető kotrólapát, a hátulján pedig egy skorpiófarokként felmeredő markolókanál kapott helyet. A tűzoltótiszt, Lusztig meg Martinek hosszan tárgyaltak a gép vezetőjével, mire sikerült neki elmagyarázni, hogy hová, milyen mély és milyen széles gödrot kéne

ásnia. A munkagép dízelmotorja sötét füstpázmákat lövellt ki, ahogy a markolókanál belemélyedett a sárgásbarna talajba. Koroknai a lakókocsiból kihozott egy rozoga hokedlit, és arra ült le megpihenni. Amikor úgy érezte, visszatért az ereje, közelebb lépdelt a géphez, és a gödör kiásását is alaposan végigfotózta. Nem ment gyorsan, kemény volt a talaj, de végül csak sikerült egy megfelelő méretű rést ütni a felszínen. A földre eresztett kotrólapáttal ebbe tolta bele a dögök egy részét a traktoros. Nem fért bele mind, kicsivel távolabb egy másik gödröt is kellett nyitni, Koroknai arról is csinált egy sorozatnyi képet, meg a dögökkel teli gödröt is alaposan körbefotózta. Így, hogy egymáson feküdtek a libák, még gyomorforogatóbb volt a látvány, azzal együtt, hogy a megszámlálhatatlan fehér test az őket beborító tollzatnak hála őrzött még némi méltóságot egy agyagos gödörbe vetve is. Koroknai mindenesetre gyorsan tovább állt, mielőtt újra hányingere támadt volna.

Amikor visszatért Martinek mellé, az állatorvos épp a bezacskózott dögöket pakolta a Duster csomagtartójába.

– Amint kiderül valami, hívjál – szólt oda Lusztig.

– Rendben, megnézem őket, ahogy visszaérek.

– És Porkolábbal mi lesz? – kérdezte Koroknai.

– Mi lenne? – meredt rá a rendőrkapitány. – Körözést adunk ki ellene. Nyilván az ő műve ez a kibaszott felfordulás.

A tanár nem szeretett volna akadémikuskodónak tűnni, bár lett volna még kérdése Lusztighoz, Martinek viszont intett neki, hogy szálljon be.

– Várj – mondta Koroknai, és tett néhány lépést a mező felé. A nehéz kotrókanál fémes csikorgással csúszott a szikes talajon, több tucatnyi madártestet tolvá maga előtt. Az objektívet tekergetve lótt róla még pár képet a tanár, egészen belejött a fotózásba, egyre jobb beállításokat talált, legalábbis ő úgy érezte, bár azt nehéz lett volna megmondani, hogy egy ilyen esetben mi számít jó beállításnak valójában.

Amint a munkagép elkezdte a korábban kiásott földet visszatolni az egyik gödör tetejére, hogy mint egy rögökből álló vastag takaróval fedje el a hamarosan oszlásnak induló testeket, Koroknai is hátat fordított a látványnak.

– Mehetünk? – kérdezte Martinek.

A tanár biccentett egyet, és kinyitotta a Duster utasoldali ajtaját.

– Szóval, gondolom, nem kell mondanom... – hajolt be a lehúzott ablakon Lusztig, mielőtt elindultak volna –, mindenesetre jó lenne, ha bizalmasan kezelnétek ezt a dolgot.